రమణభాస్కర

(సద్గురు శ్రీ నాన్నగారి అనుగ్రహభాషణములు, 12-3-02, చించినాడ)

ప్రియమైన ఆత్మబంధువుల్లారా,

దేహానికి అనారోగ్యం వస్తే కంగారుపడతాము, హాస్పటల్స్ చుట్టూ తిరుగుతాము కాని మనస్సులో చెడుతలంపులు వస్తే పట్టించుకోము. శరీరానికి వచ్చిన అనారోగ్యం కంటే మనస్సులో వచ్చిన చెడుతలంపులు ప్రమాదం. మనస్సులో వచ్చే ప్రతీ తలంపు యొక్క ప్రభావం దేహంమీద పడుతుంది. స్మశానంతో నశించిపోయే శరీరానికి ఇచ్చే విలువ మరణానంతరం మనకూడా వచ్చే మనస్సుకు ఇవ్వటం లేదు. దేహమే ఆత్మ అనుకొంటున్నాము, దేహమే సర్వస్వం అనుకొంటున్నాము, దేహము మరణించిన తరువాత జీవితం లేదు అనుకొంటున్నాము. ఇలా పరిమితమై జీవిస్తున్నాము. మనం చేసే పనుల విషయంలో జాగ్రత్తగా ఉండాలి. చేతితో మంచి పనులు చేయాలి. మనం మాట్లాడే మాట సౌమ్యంగా ఉండాలి, స్వీట్‌గా ఉండాలి, అది ఇతరులను వివేకవంతం చేయాలి. మనస్సులో వచ్చే తలంపుల విషయంలో జాగ్రత్తగా ఉండండి. మీ దేహము, వాక్కు, మనస్సు ఇతరులకు ఉపయోగపడేలా ఉండాలి, మోక్షం పొందటానికి వీటిని జాగ్రత్తగా ఉపయోగించుకోవాలి. సహృదయం ఉన్నవారిని ఉపయోగించుకొని నీవు బాగుపడటానికి ప్రయత్నించు. ధర్మం అంటే దానంకాదు. ధర్మం అంటే ఒక జీవిత విధానం. మన శరీరం ఈ భూమి మీదకు ఎందుకు వచ్చిందో ఆపనిని సక్రమంగా చేయటమే, రాగద్వేషములు లేకుండా చేయటమే ధర్మం. ఏరకంగా జీవిస్తే నీకు ఆత్మజ్ఞానం కలుగుతుందో ఆరకంగా జీవించటమే ధర్మం. ఎవరో ఏదో చేసారు అని మనం చేయనక్కరలేదు. ఇది మంచి అనుకొన్నప్పుడు ఆపనిని చేయాలి. అలా చేయలేకపోతే నీకు పిరికితనం ఉన్నట్లు గుర్తు. ధర్మాన్ని ఆచరిస్తే, ఆప్రయత్నంలో నీశరీరం చనిపోయినా నీకు ఉత్తమస్థితి కలుగుతుంది. ఇతరులు మనపట్ల అధర్మంగా ఉన్నా మనం వారిపట్ల ధర్మంగానే ఉండాలి. ఎందుచేతనంటే భగవంతుడు చెప్పాడు కాబట్టి మనం ధర్మంగానే ఉండాలి. ఆయన అనుగ్రహం లేకుండా మనకు జ్ఞానం కలుగదు.

ఎక్కడో ఏదో ఉంది అని వేలాది జన్మలు పరుగులు పెట్టాము, తపస్సులు చేసాము. కాని ఎక్కడా ఏమీలేదు, ఉన్నది అంతా హృదయంలోనే ఉంది అది ఒక్కటే నిజం. Every thing is wrong, this is only right అని హృదయంలో ఉన్న వస్తువు తెలిసాక తెలిసింది అని చెపుతారు. ఎక్కడా ఏమీలేదు, ఉన్నట్లు నీకు అనిపిస్తోంది. ఉన్నది నీ హృదయంలోనే ఉంది. కాని దురదృష్టం ఏమిటి అంటే మహిమల మీద ఉన్న నమ్మకం మనకు హృదయంలో ఉన్న దేవుడి మీద లేదు. హృదయంలో భగవంతుడు ఉన్నాడు అని చెపుతున్నారు. దాని గురించి ఆలోచన ఎవరికి లేదు. ఇదేమాయ, కొబ్బరినూనె వ్రాస్తాము రోగాలు తగ్గుతాయి అంటే ఇది మతమా?

రమణ భాస్కర

2A

ఒక్క సాధనే సరిపోదు, దైవానుగ్రహం ఉండాలి.

మీరు ధ్యానంలో అభివృద్ధిలోనికి వస్తున్నారు అనుకోండి మనస్సు సహజంగా బైట విషయాలను పట్టించుకోదు. ధ్యానం పటిష్టం అయ్యేకొలది మీకు లోకవాసన తగ్గిపోతుంది. ధ్యానబలం పెరుగుతూ ఉంటే మీకు లోచూపు కలుగుతుంది, శాంతి కలుగుతుంది, లోకం మిమ్మల్ని ఆందోళన పెట్టదు. ధ్యానబలం వలన నెమ్మదిగా విషయాలకు దూరమవుతాము, చైతన్యానికి దగ్గరవుతాము. ధ్యానం రకరకాలుగా చేస్తారు. హృదయం మీద మనస్సును నిలబెట్టి ధ్యానం చేయటంవలన చల్లగా ఉంటుంది, ప్రశాంతంగా ఉంటుంది, ధ్యానం తేలిక అవుతుంది. హృదయంకూడా ఒక ఉపాసన కేంద్రం. నీవు విచారణ చేసినా, ధ్యానం చేసినా, జపం చేసినా మనోమూలంలోనికి వెళ్ళవలసిందే. మనో మూలంలోనికి వెళితేగాని చైతన్యం తాలూక సుఖం, శాంతి నీకు అందవు. నీవు ఏదో మార్గంలో ప్రయాణం చేసి హృదయంలోనికి వెళ్ళాలి. ఎప్పటికైనా అనుభవం అనేది హృదయంలోనే పొందాలి. కపటం ఉన్నవాడికి ఎంత సాధనచేసినా ఏమీ రాదు. కుండకు చిల్లులు ఉంటే దానిలో ఎంత నీరుపోసినా అది బయటకు పోతుంది అలాగే కపటం ఉన్నవాడు ఎంతసాధన చేసినా ఏమీ ప్రయోజనం లేదు. నీకు ఏదైనా చెడు తలంపులు వస్తూ ఉంటే మృదువుగా వాటిని తొలగించుకో. దేహప్రారబ్ధమును బట్టి ఒకోసారి చెడు సంఘటనలు వస్తూ ఉంటాయి, చెడ్డ మనుషులతో స్నేహం వస్తూ ఉంటుంది వాటినుండి మృదువుగా తప్పించుకో. ఈ రకంగా నెమ్మదిగా, ఆందోళన లేకుండా చేస్తూ వెళితే తొందరలోనే కృతార్థుడవుతావు. ఎవరైనా నీకు అపచారం చేసినా ఏదో వారు తెలియకచేసారు, వారుకూడా బాగుపడాలి, వారికికూడా జ్ఞానం రావాలి అనికోరుకో, అటువంటి పెద్దబుద్ధిని కలిగిఉండు అని పరమాత్మ చెపుతున్నాడు. అటువంటి బుద్ధి నీకు ఉంటే సరే లేకపోతే అటువంటి బుద్ధి నాకు లేదు అని కూర్చోవద్దు జీరోపాయింట్ నుండి సంపాదించటానికి ప్రయత్నించు. ఈ సృష్టిలో అన్నింటికంటే నీచమైనది భయం. కొంతమంది ప్రతీచిన్న విషయానికి భయపడతారు. భయపడటానికి ఈ సృష్టిలో ఏముంది? దేనినిచూసి భయపడతావు. మన ఆధ్యాత్మిక పురోభివృద్ధిని ఆటంకపరచేది భయమే. తరచుగా భయం వస్తూ ఉంటే దేహబుద్ధి పెరిగిపోతుంది. నీ స్వరూపానికి దూరమవుతావు. నీ శరీరం శవం అవ్వకముందే అంటే నీ ముక్కులో గాలి తిరుగుతున్నప్పుడే భయం నుండి బయటకురా అప్పుడు అభయస్థితి కలుగుతుంది.

05-04-2002

ఇది జ్ఞానమా? ఎక్కడికి మనిషిని తీసుకొని వెళుతున్నారు. ఒకవేళ రోగాలు తగ్గితే ఏమిటి? అసలు అజ్ఞానం నుండి ఎంతవరకు విడుదల అవుతున్నాము అనే గొడవలేదు. అజ్ఞానం నుండి విడుదల పొందటం ముఖ్యం. కేవలం చదువులవలన, పొడిపొడిమాటల వలన ఎవరికి జ్ఞానం రాదు. మనం ఏపనిచేస్తున్నా మన గమ్యం ఏమిటి అని correct understanding ఉండాలి. మన రోగానికి తగిన మందు అయితే అది వాడటం మొదలు పెట్టాక రోగం తగ్గటం మనకు తెలుస్తూ ఉంటుంది. అలాగే మన లోపల ఉన్న వస్తువును తెలుసుకోవటానికి సరిగ్గా ప్రయత్నం చేస్తూ ఉంటే, correct understanding ఉంటే దానిలోనే మీకు ఆనందం అందుతూ ఉంటుంది. పూర్తిగా వస్తువు మీకు అందకపోయినా ఆ అవగాహనలోనే మీకు ఆనందం అందుతూ ఉంటుంది. నడుస్తూ ఉంటే మనం నడుస్తున్నాము అని మనకు తెలుస్తుంది. మనస్సులో ఆందోళన ఉంటే ఆందోళన మనకు తెలుస్తూ ఉంటుంది. అలాగే మనకు జ్ఞానోదయం అయినప్పుడు జ్ఞానం గురించి మనకు తెలుస్తూ ఉంటుంది. హృదయగుహలోనికి వెళుతూ ఉంటే దాని తాలూక గుర్తులు మనకు తెలుస్తూ ఉంటాయి. మనం జపం చేస్తాము. ఆ నామం చేయటంవలన మనకు ఆనందం వస్తుంది. అది మంచిదే. కాని అది dependent happiness. ఆ నామం చేయటం వలన అది వస్తోంది లేకపోతే అది ఆగిపోవచ్చు. ఈ dependent happiness అంతా independent happinessగా మారితేగాని పునర్జన్మ నుండి, జననమరణ చక్రంనుండి విడుదల పొందలేవు.

ప్రపంచంలో అనేక సంఘటనలు జరుగుతూ ఉంటాయి, ప్రకృతి మారుతూ ఉంటుంది, దేహాలు మారుతూ ఉంటాయి. కాని మార్పులేనిది, పరిణామానికి అతీతమైనది నీ హృదయంలో ఉంది. జనన మరణాలు, ఈ సృష్టి యొక్క కథ అంతా హృదయంలోనే జరిగిపోతూ ఉంటుంది. మూలాలకు అన్నింటికి మూలమైన హృదయంలోనికి వెళితే ఏమీలేదు. అది ఒక్కటే నిజం ఇంక ఏమీలేదు అని నీకు తెలుస్తుంది. మనకు జయం వచ్చినప్పుడు గర్వం వస్తుంది, అపజయం వచ్చినప్పుడు బాధవస్తుంది. ఈగర్వం, బాధ నిన్ను హృదయంలోనికి వెళ్లనివ్వవు. అందువలన వాటితో తాదాప్యం చెందకు. జయాపజయములను పట్టించుకోవద్దు, నీవు సమానంగా ఉండు. కులాలు, మతాలు మనుషులను విభజిస్తున్నాయి. చైతన్యం అఖండంగా ఉంది. అఖండమైన చైతన్యాన్ని దేహానికి, కులానికి, మతానికి పరిమితం చేస్తున్నావు. చైతన్యానికి హద్దులు కల్పించుకొంటున్నావు. కాని చైతన్యము సహజమైనది, నిర్మలమైనది, నిశ్చలమైనది, ఏమార్పు లేనిది. దేహమే చైతన్యం అని నీవు అనుకొంటున్నావు. ఆ తప్పడుతాదాప్యం వదులుకోవాలి. నీవు పూజచేసినా, జపంచేసినా, ధ్యానం చేసినా, సత్పురుషులతో సహవాసం చేసినా ఏది చేసినప్పటికి ఈ తప్పడుతాదాప్యం వదులుకోవాలి. ఆధ్యాత్మిక సాధనలో ప్రయాణం చేయటానికి ధైర్యం ఉండాలి, శాంత చిత్తం ఉండాలి. మనలను అందరూ వదిలేసినా మనం వంటరిగా,

స్వతంత్రంగా ఆబాటలో నడవగలగాలి. మీరు ఏమార్గంలో ప్రయాణం చేసినా శ్రద్ధముఖ్యం. శ్రద్ధలేకపోతే భక్తి రాదు, శ్రద్ధలేకపోతే ధర్మాన్ని ఆచరించలేరు, శ్రద్ధలేకపోతే జ్ఞానం రాదు.

నీ హృదయంలో ఉన్న వస్తువును అనుభవంలోనికి తెచ్చుకోవటానికి ప్రయత్నం చెయ్యి. నీ సర్వశక్తులు ఉపయోగించి ప్రయత్నం చెయ్యి. అలా ప్రయత్నం చేసినప్పుడు హృదయంలో స్థిరంగా ఉండిపోతావు. హృదయంలో నీవు స్థిరంగా నిలబడినప్పుడు దానికి మించిన ఆనందంలేదు అనే అనుభవం నీకు వస్తుంది. నీవు ఏదైనా పనిచేయాలంటే ఆపని వలన వచ్చే లాభం ఏమిటి అని ఆలోచిస్తావు. ఇలా ఆలోచించే నీవు జీవితంలో అనుభవించే భోగాలవలన నీకు వచ్చే లాభం ఏమిటి అని ఎందుకు ఆలోచించటంలేదు. ఒకసారి నిలబడి ఆలోచించు. ఇప్పుడు నీవు అనుభవించే భోగాలవలన పరిణామంలో రోగాలు వస్తాయి. నిజమైన ప్రవక్త ఏమిచేస్తాడు అంటే నిన్ను స్వేచ్ఛవైపుకు, ఆత్మజ్ఞానంవైపుకు నడిపిస్తాడు గాని వాడికి బానిసను చేయడు. దేహాన్ని ప్రారబ్ధానికి విడిచిపెట్టండి. మీరు సత్యాన్వేషణలో ఉండండి. జ్ఞానం సముపార్జించే కొలది మీరు చేసే పని సక్రమంగా చేయగలరు. మీరు పనిని ఓర్పుగా, రాగద్వేషములు లేకుండా చేయగలిగితే మీరు ధ్యానం చేస్తే ఏ ఫలితం వస్తుందో ఇలా పనిచేయటం వలన కూడా అదే ఫలితం వస్తుంది. మీకు డబ్బు ఉంది, ఇంట్లో పరిస్థితులు అన్నీ బాగానే ఉన్నాయి అనుకోండి. మీకు దుఃఖం వస్తూ ఉంటే ఇవి అన్నీ ఏమి చేసుకొంటారు. శాంతి ఎక్కడ ఉంది అంటే నీ హృదయంలో ఉంది, ఇంట్లో పరిస్థితులలో లేదు. అందువలన హృదయంలోనికి చేరేవరకు ఏదో రకమైన దుఃఖం, అశాంతి నిన్ను వెంటాడుతూ ఉంటాయి.

నేను ఇతరులకు ఉపయోగపడతాను అంటున్నాడు. నేను ఇతరులకు ఉపయోగపడుతున్నాను అంటూ అజ్ఞానం పెంచుకొంటూ ఉంటే ఎందుకు అవి? ఇతరులకు ఉపయోగపడుతూ అజ్ఞానం పెంచుకొంటే ఏమిటి లాభం? ఇతరులకు ఉపయోగపడటం ద్వారా జ్ఞానం పెరగాలి. ఇతరులకు సహాయపడటం ద్వారా మనకు సత్వగుణం వస్తే మంచిదే. ఇతరులకు సహాయపడటంద్వారా రజోగుణం పెరగకూడదు. ఇతరులకు సహాయపడటం ద్వారా రజోగుణం పెరిగితే హృదయంలో ఉన్న సత్యానికి దూరమవుతావు. నీవు చేసేపని, ఉపకారములు ముఖ్యంకాదు. అవి చేసేటప్పుడు నీ భావన ముఖ్యం. పరిస్థితులు అర్థం చేసుకోండి. మనస్సు ఎలా ప్రయాణిస్తోందో చూసుకోండి. మనస్సు విషయంలో మెలుకువగా ఉండండి. మనం మంచిమాటను వినేటప్పుడు మన మనస్సు దానిని రిజెక్టు చేస్తుంది. పూర్వజన్మ సంస్కారం దానిని గెంటివేస్తుంది. ఈమాట కరెక్టుగానే ఉంది, రిజెక్టు చేయటం సంస్కారం చేసే పని అని గ్రహించి ఆమంచిమాటను మీగుండెకు హత్తుకునేలా చేసుకోగలిగితే ఆమాట మీ సంస్కారమును తగులబెడుతుంది. ఇతరులకు సహాయపడతాను అంటే సహాయపడటానికి ఇతరులు ఎక్కడ ఉన్నారు. చైతన్యంలో ఇతరులు లేరు. నీవు సహాయం

చేయటానికి నీకు భిన్నంగా ఎవరు ఉన్నారు. నేను సహాయం చేస్తాను అని చెప్పే ఆనేను ఎవరు? దానిని అర్థం చేసుకో. ఆనేనును చక్కబెట్టుకొంటే అన్ని సమస్యలు చక్కబడతాయి. అయితే ఆనేనును చక్కబెట్టుకొనే తీరికలేదు, బిజీగా ఉన్నాము అంటారు. అంటే చావటానికి బిజీగా ఉన్నారా? జ్ఞానం పొందటానికి బిజీగా ఉన్నారా? విషయం అర్థం చేసుకోండి. మీకు నేను సహాయపడుతున్నాను అనుకోండి. దానివలన మీకు వచ్చే లాభం ఏమీ ఉండదు. నాకు వచ్చే లాభం ఎక్కువ. నేను పవిత్రుడను అవుతాను. ఇది తెలిస్తే గర్వంరాదు. మీరు బంగారు వస్తువును అమ్మటానికి తీసుకొని వెళితే అది గొలుసా, అది గాజా అని వర్తకుడు చూడడు అందులో ఉన్న బంగారం క్వాలిటీ చూస్తాడు. అలాగే జ్ఞాని రూపం, నామం చూడడు. వాటికి ఆధారంగా ఉన్న చైతన్యాన్నే చూస్తాడు. వాడి దృష్టి అంతా చైతన్యం మీదే ఉంటుంది. మనం పూజ చేస్తున్నాము, జపం చేస్తున్నాము ఇదే గొడవగాని మన మాట ఎలా ఉంది, మన ఆలోచన ఎలా ఉంది, మనకు ఎటువంటి తలంపులు వస్తున్నాయి అని వాటి గురించి చూసేవాడు ఎవడైనా ఉన్నాడా? వాటిని ఎవరూ పట్టించుకోవటంలేదు. దేశంలో ఎక్కడైనా పొరపాటు జరిగితే అది నేను చేసాను అనేవారు గాంధీజీ. అంటే దేశంమీద, సమాజం మీద ఉన్న ప్రేమ అటువంటిది. ఆప్రేమ ప్రవాహంలో హృదయం విశాలమై మిధ్యానేను కొట్టుకొని పోతుంది. వారు ప్రత్యేకంగా కూర్చొని మనలాగ దానిని పోగొట్టుకోవటానికి ప్రయత్నం చేయనక్కరలేదు. ఉన్నదంతా చైతన్యమే. దానిని పొందు, అక్కడ నిలబడు, అక్కడ నుండి జారిపోకు. నీవునీవుగా ఉండు, అప్పుడు నీద్వారా ప్రపంచానికి సహాయం అందుతుంది. నీకు అహంభావన ఉంటే ఊడగొట్టుకో, అందులో నుండి బయటకురా, అప్పుడు నీద్వారా సమాజమునకు మహోన్నతమైన ఉపకారం అందుతుంది. దేహమునేను అనే సమస్యను పరిష్కారం చేసుకోగలిగితే చేసుకో. అది పరిష్కారం చేసుకోలేకపోతే భగవంతుడి మీద భారం వెయ్యి. భగవంతుడికి శరణాగతి చెందు ఆయనే పరిష్కారం చేసిపెడతాడు. ప్రారబ్దంననుసరించి మనలను ఈశ్వరుడు త్రిప్పుతున్నాడు. దేహం ఎప్పడు, ఎక్కడ, ఎలా ఉండాలో అలా ఉంటుంది. ఎప్పడు చనిపోవాలో అప్పడు పోతుంది. ప్రారబ్దం ఖర్చు అయ్యేవరకు దేహం ఉంటుంది. ముక్కులోనుండి గాలి లోపలకు వెళ్ళేటప్పడు, గాలి బయటకు వచ్చేటప్పడు జ్ఞానసముపార్జన పట్ల ఆసక్తి పెంచుకోవాలి అనుకో. జ్ఞాన సముపార్జన చేయనప్పడు ఈగాలి నాకు ఎందుకు. జ్ఞానం సంపాదించాలి అనేభావనతో గాలి పీల్చుకో, గాలి వదిలిపెట్టు. ఈశ్వరుడిని హృదయపూర్వకంగా విశ్వసించినప్పడు నీవు దుఃఖ రహితుడవు, భయరహితుడవు అవుతావు. ఈశ్వరునిపట్ల పరిపూర్ణమైన విశ్వాసంతో ఉంటే రాగద్వేషములనుండి, భయంనుండి దుఃఖం నుండి నిన్ను విడుదల చేస్తాడు. అన్నీ ఈశ్వరుడికి తెలిసే జరుగుతున్నాయి అనే గమనికతో జీవించండి.

05-04-2002

రమణభాస్కర

(సద్గురు శ్రీ నాన్నగారి అనుగ్రహభాషణములు, 13-3-02, నేరేడుమిల్లి)

ప్రియమైన ఆత్మబంధువుల్లారా,

మనం ఇల్లు కట్టాలంటే ఇటుకలు, సిమ్మెంటు, ఇసుక, కలప, ఇనుము ఇవి అన్నీ ఉండాలి. ఇవి అన్నీ ఉన్నా ఇల్లు కట్టాలనే సంకల్పం లోపలనుండి వస్తే ఆపని పూర్తి అవుతుంది. ఆధ్యాత్మిక విషయంకూడా అంతే. జ్ఞాన సముపార్జనకు కూడా ఎక్విప్‌మెంట్ అవసరం. ఇల్లు కట్టటానికి ఇటుకలు, సిమ్మెంటు, కలప అవి ఎలా సంపాదించుకొంటామో అలాగే జ్ఞాన సముపార్జనకు సత్వగుణం, సహనం, వినయం సంపాదించుకోవాలి. ఇవి అన్నీ సంపాదించుకొంటే సరిపోదు, చైతన్యానుభవం పొందాలి అనే కాంక్ష లోపలనుండి ఉబికి, ఉబికి రావాలి. అప్పడు ప్రయత్నం చేసి చైతన్యాన్ని అనుభవంలోనికి తెచ్చుకొంటాము. చైతన్యం యొక్క స్వరూపమే ఆనందం, దాని స్వరూపమే శాంతి, దాని స్వరూపమే ఉండటం. అజ్ఞానంతోటి, చావుపుట్టుకలతోటి దానికి సంబంధంలేదు. అజ్ఞానానికి సంబంధించిన ఆటవిక మనస్తత్వం దానికి లేదు. ఎంతోమంది మహనీయులు వారు ఏస్థితిని పొందారో ఆ స్థితి మనచేత పొందింపచేయటానికి మనకోసం తపించి మనకు బోధించారు. మనపట్ల ప్రేమలేకపోతే ఆభోదను బోధించలేరు, టీచింగ్‌తోపాటు వారి అనుగ్రహాన్ని కూడా మనకు ప్రసాదించారు. ఏమి పునాది లేకుండా నాలుగు అంతస్థుల భవనం కట్టేస్తాము అంటే కుదరదు అలాగే ఆహారం, మాటలు, నిద్ర విషయంలో జాగ్రత్త లేకుండా మేము జ్ఞానం సంపాదిస్తాము అంటే ఆ మాటలకు అర్థం లేదు. ఈ మూడింటి విషయంలో తగుమాత్రంగా ఉండాలి. ప్రయాణాలలో తక్కువ లగేజి ఉంటే ప్రయాణం సుఖంగా సాగుతుంది. అదేవిధంగా స్నేహాల విషయంలో, వ్యవహారాల విషయంలో తగుమాత్రంగా ఉండు. అతిగా ఇతరుల వ్యవహారాలలో కలుగజేసుకోవటం వలన లగేజి పెరుగుతుంది, నిష్టూరాలు మిగులుతాయి. ఆధ్యాత్మికంగా అభివృద్ధిలోనికి రావాలనుకొనేవారు వారిపని వారు చేసుకోవచ్చు, ఇతరులకు సహాయం చేయవచ్చుకాని ఇతరుల విషయాలలో అతిగా కలుగజేసుకొంటే ఇబ్బందులు వస్తాయి, మీ పురోగతి ఆగిపోతుంది.

మనం ఏకాంతంగా ఉన్నప్పడు మనస్సును పరిశీలించుకొంటూ ఉండాలి. మీ గురించి మీకు సరియైన అవగాహన ఉండాలి. మనకు ఏ తలంపువస్తే అదే నిజం అనిపిస్తుంది. పూర్వజన్మ సంస్కారమునుండి తలంపు పుడుతుంది, ఆతలంపునుండి కోరిక వస్తుంది. అప్పడు అది ఒక్కటే నిజం అని మనకు అనిపిస్తుంది. ఇది ఏదీ నిజంకాదు. అందువలన మనం